

man gerne vil betale Regningen, men kun ønsker at se den lidt efter i Sømmene, f. Eks. naar man faar en Regning paa et meget stort Arbejde, hvor der er mange indviklede Poster. Fra først af nærer man maaske ikke Tvivl om, at Regningen er rigtig, men som ordentlig Mand vil man dog se, hvad det er for noget. Man maa derfor forhøre sig, man maa tale med dem, der have haft med Arbejdet at gøre osv., og dermed kan der maaske gaa nogle Maaneder. Men disse Maaneder, som man altsaa maa have, fordi man maa se sig for, inden man betaler, kunne blive ret dyre; thi hvis man ingen Indsigelse kan gøre mod Regningen, skal man betale 5 pCt. af Beløbet fra den Dag, man fik Regningen.

Det ærede Medlem for Viborg berørte i den Anledning ogsaa Spørgsmaalet om Lovens tilbagevirkende Kraft og mente, at de Krav, der allerede vare stiftede, ikke kunde komme ind under den. Ja, det er vel egentlig naturligt, men det kan være meget tvivlsomt, om ikke en Mand, som har en Købekontrakt, eller har stiftet en Gæld før Lovens Ikrafttræden, kommer ind under Loven, naar vel at mærke Kreditor, efter at den ny Lov er traadt i Kraft, retter et Paakrav til ham. Saa kan Spørgsmaalet opstaa, og jeg er ikke i Stand til med Sikkerhed at paastaa, at Domstolene i saa Tilfælde ikke vilde sige, at han saa skal betale Rente fra den Dag, da Paakrav efter Loven har fundet Sted. Den omtalte Regel, som jeg som sagt ikke teoretisk finder aldeles rigtig, kan volde nogen Forstyrrelse i den daglige Omsætning, hvis det skulde vise sig at blive sædvanligt, at man af Regninger, som man udsendte ukvitterede, fordrede sine 5 pCt. i Rente fra den Dag, man sendte dem. Men jeg tror, at naar man kommer til Praksis, vilde det ikke gaa saa slemt til.

Det ærede Medlem for Viborg berørte ogsaa Lovforslagets Bestemmelser angaaende Auktionssalg. Jeg forstod ikke rigtig, om han ikke var enig med mig i, hvad jeg nu vil sige, nemlig at det forekommer mig, at enten man sælger ved Auktion eller paa anden Maade, skal man svare til det, man sælger. Men noget andet er naturligvis, at man ikke skal svare til mere, end hvad man har lovet. Om man altsaa ved en Auktion sælger Ting som brugte, kan Køberen naturligvis ikke klage over, at Fløjlet er slidt, eller at Benene paa Stolene vare skæve; men det samme kan han jo heller ikke, naar Genstanden sælges uden Auktion. At en handlende

skal have et større Ansvar, naar han sælger ved Auktion end paa anden Maade, forstaar jeg heller ikke. Jeg synes, det maa komme an paa, om de Varer, der ere solgte ved Auktionen, svare til det, der er lovet ved Auktionskonditionerne. Men i øvrigt finder jeg ikke, at det har saa stor Betydning; thi i Auktionskonditionerne staar der vel altid, at Varerne sælges, som de ere og forefindes uden Ansvar for Sælgeren. Det er vist aldeles klart efter Loven, at hvad der indeholdes i Auktionskonditionerne, som blive oplæste, og som enhver maa antages at kende og være gaaet ind paa, maa være bindende for Køberen.

Naar man saaledes kun kan nævne en 5—6 Steder — jeg tror ikke, man skal kunne finde 10 Steder —, hvor der er reelle Uoverensstemmelser mellem de 3 Forslag, maa man indrømme, at det er et godt Resultat, at man har opnaaet en fælles Lov, der paa de væsentlige Punkter er fælles, og kun paa nogle enkelte Steder indeholder noget særligt.

Naar man vender sig til det andet Regnestykke, man burde gøre, nemlig om der er indført nogen Omkalfatring af vor nugældende Ret, er Facit egentlig endnu mere gunstigt. Det er kun meget faa Regler, der ere ny. Man kan kun sige, at de fleste Regler ere ny, for saa vidt som de ikke tidligere have været til som formelle Lovregler. Men de have næsten alle i Teori og Praksis været fastslaaede som Regler. Af de virkelig ny Regler kan man nævne den, jeg før omtalte i § 4 om Begrebet „handlende“, hvilket er et nyt Begreb, som er føjet til de tidligere Begreber om „handlende“, som vi allerede nu have i vor Lovgivning. Der er ligeledes i § 38 den Regel, som jeg omtalte, med Hensyn til, at Renterne skulle betales af Købesummen fra den Dag, man har rejst Paakrav, hvortil Regningens Modtagelse er tilstrækkelig. I §§ 39, 41, 42 og 48 er der ligeledes nogle ny Regler. Dog er det tvivlsomt, om §§ 41, 42 og 48 ikke i Virkeligheden allerede indeholde det, som man, alt nøje beset, i Almindelighed vilde antage er Tilfældet i Praksis.

Men § 39 er en interessant Nyhed. Det er en Udvidelse af den Standsningsret, som man ved § 166 i Søløven af 1892 har givet i særetlige Forhold. Dermed staar i Forbindelse, at den højtærede Minister samtidig med dette Forslag har forelagt Forslag til Lov om en ved § 39 nødvendiggjort Forandring i Søløvens § 166, om hvilket der egentlig ikke er an-